

(רשומה בלב) מקיף את מקומו. הולך שלש פסיעות, וסותם את עיניו ונקשר למעלה. נכנס למקום שנכנס, שומע קול כנפי הכרובים שמזמרים ומקיישים בכנפים הפרושות למעלה. היה מקטיר את הקטרת, ושוכך קול כנפיהם ונדבקים בלחש.

אם הכהן זוכה, שהרי למעלה נמצא בשמחה - אף כאן באותה שעה יוצא רצון האור המתפשט מריחות של הרי אפרסמון טהור שלמעלה, והולך בכל אותו המקום. נכנס הריח לשני נקבי חטמו, ולבו מתישב. אז הכל הוא בלחש, ולא נמצא שם פתחון פה. פותח הכהן את פיו בתפלה ברצון, בשמחה, ומתפלל את תפלתו.

אחר שנים, זוקפים הכרובים כמו מקדם את כנפיהם ומזמרים. אז יודע הכהן שהיה רצון, ועת שמחה לכל, והעם יודעים שתפלתו התקבלה, כמו שכתוב (ישעיה א) אם יהיה חטאיכם כשנים כשילג ילבינו. והוא שב לאחוריו ומתפלל תפלתו. אשרי חלקו של הכהן, שהרי על ידו שמחה על שמחה נמצאת באותו יום למעלה ולמטה. על אותה שעה פתוב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו. והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש תענו את נפשתיכם וגו'. רבי חייא פתח, (ישעיה כו) נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבך אשחרך וגו'. נפשי אויתך בלילה, נפשי אותך בלילה היה צריך להיות! מהו נפשי אויתך? אף רוחי בקרבך אשחרך, ישחרך היה צריך להיות! אלא כף למדנו, הקדוש ברוך הוא רוח והנפש של הכל, וישראל כף

לדוכתיה. נטיל תלת פסיען, אסתים עינין, ואתקשר לעילא. עאל לאתר דעאל, שמע קול גדפי דכרוביאי מזמרין, ואקישן גדפין פרישאן לעילא. הוה אקטיר קטורת, משתפכא קול גדפייהו ובלחישו אתדבקן.

אי פהנא זכי, דהא לעילא בחידו אשתכח, אוף הכא בההיא שעתא נפיק רעוא דנהורא, מתבסמא מריחין דטורי אפרסמונא דכינא דלעילא, ואזלא בכל ההוא אתר, אעיל ריחא בתרי נוקבי דחוטמיה, ואתישבא לבא. כדין פלא הוא בלחישו, ופטרא לא אשתכח תמן. פתח פהנא פומיה בצלותא ברעותא בחדוותא, וצלי צלותיה.

בתר דסיים, זקפין פרוביאי כמלקדמין גדפייהו, ומזמרין. כדין ידע פהנא דרעותא הו, ועידן חדוותא לכלא, ועמא ידעין דאתקבל צלותיה, כמה דכתיב, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשילג ילבינו. והוא תב לאחוריה, וצלי צלותיה. זכאה חולקיה דכהנא, דהא על ידוי חידו על חידו אשתכח ההוא יומא לעילא ותתא, על ההיא שעתא כתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו, אשרי העם שיי' אלהיו.

והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש תענו את נפשתיכם וגו'. (ויקרא ט"ז) רבי חייא פתח, (ישעיה כו) נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבך אשחרך וגו'. נפשי אויתך בלילה. נפשי אותך בלילה מיבעי ליה, מאי נפשי אויתך. אף רוחי בקרבך אשחרך, ישחרך מיבעי ליה. אלא הכי תאנא, קדשא בריך הוא רוחא ונפשא דכלא, וישראל אמרי נפשי ורוחי אנת. בגין כף